

Publicerad 2019-02-16 17:29 av Johan Bergstjärna

Det självutplånande barnet

Det chockade barnet står helt ensam i sitt traumas kaos.

Hans pappa har nyligen tagit livet av sig. Någon krishantering har inte kommit till stånd, och kommer aldrig att så göra.

Smärtan, sorgen och ångesten skriker i den 11-årige pojken.

Mamma är fullt upptagen med planering inför begravningen, och visar inga tecken på kris eller sorg. Pojken sluter sig i sig själv och försöker göra som mamma och syskonen gör, en strategi som lyder: Lagg locket på, livet går vidare, nu vänder vi blad.

Några av hans äldre syskon tycker att det är skönt att pappan är död. Så slipper dom se det dysfunktionella och alkoholiserade vraket. Pojken kämpar för sitt liv. Egentligen vill

han bara storgråta i mammas famn, men han ligger i hennes famn och kontrollerar sina känslor, håller inne med sitt kaos, förtvivlan och rädsla. Då är mamma nöjd. Pojken ligger som en katt i sin känslomässigt dysfunktionella mammas famn.

En katt som inte spinner, men det här är den kontakt som hans mamma erbjuder. Det är i detta skede av krisen som barnet lär sig den destruktiva men väldigt sköna och befriande konsten att svälja ner gråten, oron och kaoset. Pling, så mår han bra, och alla omkring honom blir nöjda och glada.

Pojken vägrar att gå på begravningen. Det gör alldeles för ont.

Man ska inte ta för stora risker, inte utsätta sig i onödan.

Förresten, är pappa verkligen död? Pojken har ju inte sett sin pappa död. Han kanske bara har åkt på en resa och kommer hem snart. Pojken ligger och minns sin pappa, allt det goda som dom hade haft tillsammans, trots allt. Då kommer ett sting utav sorg och oro, men vips det sväljer man bara ner och stänger av. Den grandiosa konsten att stänga av allt som är jobbigt. Jag är stark intalar han och övertygar sig själv om.

Jag är tuff och stark som Stålmannen och Tarzan tillsammans!

Pojkens livsstrategi fungerar bra, men han är aldrig så där jublande glad längre. Men det är det ingen som minns, och inte han själv heller. Hans sanna jag sover inom honom, men är vaken i de nattliga drömmarna. Han vaknar rödgråten med en klump i magen och halsen, men det är ju bara att svälja ner och stänga av. Det går automatiskt. Mamma märker ingenting, när pojken bär sina masker. Pojken är inte medveten om sitt skådespeleri. Euforisk leker han på med sina kompisar, flirtar med tjejer och spelar fotboll. Hans strategi och metod håller bra i några år. Men till slut kommer depressionen och gränspsykosen, när han är 17 år gammal. Dessutom så blommar hans bipolaritet ut. Han vet inte vem han är längre, och den 11-årige pojken som är han själv, sover så djupt inom honom. Han tar sin mammas bil på fyllan och i mani när han är 18 och kraschar ute i skogen. Det är jobbigt ett tag, men sen vips så är det förträngt och glömt, som vanligt. Men pojken börjar må konstigt, men det är någonting som han inte visar för sin omgivning. Han flummar med sina festkompisar till Pink Floyd, och dom tycker att han är cool och rolig. Hans mamma läser några

underliga dikter som han skrivit, och hon säger att det var då hon fattade att hennes son var sjuk. Men hon öppnar inte någon dialog med pojken om det. En läkare och en socionom kommer hem till dom, men pojken hoppar ut genom fönstret och springer ut i skogen. För att göra en lång historia kort, så går det åt helvete för killen. Han drabbas av ett supermaniskt skov när han är 21 år gammal, och det slutar med en schizofren psykos. Det är definitivt det optimala helvetet.

Tillfrisknande sker efter ett år, men ingen bipolär diagnos ställs, så mannen åker in och ut ur sjukdomen under tre decennier. Plus att han fortfarande är posttraumatiserad efter sin pappas suicid. Han omsluter sitt inre barn med den starkaste ömhet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten